hodovati bude vždy organisace provozu v jejím celkovém zjevu a celkový obraz závodních zařízení.

Žal. úřad opírá závěr, že jde v daném případě jen o jeden závod, toliko o jedinou skutečnost, to jest, že důl »Dreieinigkeit« byl přikázán dolu »Adolf Marie« k rubání tímto dolem. Jaké konkretní změny v provozně-technické organisaci následkem tohoto »přikázání« nastaly, nař. rozhodnutí neuvádí. Nss neměl tudíž možnosti posouditi, zda žal. úřad měl dostatečnou oporu pro svůj shora uvedený závěr, jehož správnost st-lé popírají, uvádějíce konkretní provozně-technické momenty jako oporu pro svůj názor opačný.

Tuto neúplnost skutkové podstaty uznal nss za podstatnou vadu řízení, pro niž nař. rozhodnutí zrušil dle § 6 zák. o ss.

Č. 4937.

Živnostenské právo: I. Trestnost provozování živnosti bez ohlášení (§ 11 živn. řádu) je dána již tím, že strana počala živnost provozovati dříve, než o tom učinila úřadu předepsané oznámení. — II. Samostatná živnost nebo součást živnosti v jiném místě provozované?

(Nález ze dne 24. září 1925 č. 17.590.)

Věc: Eduard T. v Praze proti zemské správě politické v Praze o trest pro neoprávněné provozování živnosti.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: — — — —

Rozhodnutím stolice prvé potvrzeným v cestě instanční uznán byl st-l vinným přestupku § 11 živn. řádu, jehož se dopustil tím, že provozuje v R. po továrnicku výrobu ventilátorů, aniž tuto živnost u osp-é řádně opověděl, a byl odsouzen pro tento přestupek dle trestní sazby uvedené v § 132 živn. řádu. St-l brání se proti tomuto nálezu především námitkou, že úřad dříve, než zavedl proti st-li trestní řízení, byl povinen rozhodnouti o tom, byl-li st-l povinen živnost u osp-é opověděti, a měl k podání opovědi té jej vyzvati, a teprve, kdyby st-l neuposlechl, mohl trestně proti němu zakročiti.

Námitka toto jest bezdůvodná, neboť zavedení trestního řízení pro přestupek § 11 živn. řádu není vázáno na předpoklad, že strana neuposlechla vyzvání, aby opověď podala, nebo že dříve o této povinnosti její bylo mimo řízení trestní pravoplatně rozhodnuto, nýbrž trestnost strany jest dána již tím, že počala živnost provozovati dříve, než o tom úřadu předepsané oznámení učinila. Z důvodu toho je také bez významu okolnost, že st-l neměl v úmyslu výrobu zatajiti, neboť rozhodným jest jediné, byl-li st-l povinen výrobu onu dle § 11 živn. řádu u osp-é ohlásiti a zda povinnost tu také splnil.

St-l připouští, že u osp-é tovární výrobu ventilátorů v R. dle § 11 živn. řádu neoznámil, brání se však námitkou, že příslušné oznámení učinil u magistrátu hl. m. Prahy, a že tímto jeho oznámením je kryta též výroba v R., ježto jde o jeden živn. podnik a provozovna v Rad. není ani závodem pobočným.

Nss nemohl se zabývati otázkou, zda st-l byl povinen oznámiti zmíněnou tovární výrobu jako závod pobočný ve smyslu § 40 živn. řádu a podle kterého trestního předpisu a které trestní sazby byl by mohl snad úřad st-le trestati pro neohlášení pobočného závodu, neboť úřad jej pro tento přestupek netrestal, nýbrž subsumoval skutkovou podstatu výhradně pod ustanovení § 11 cit. zákona, takže dužno pouze zkoumati, zda učinil tak právem či nikoliv.

St-l, jak uvedeno, stojí na stanovisku, že nebyl povinen živnost u osp-é dle § 11 živn. řádu ohlašovati, ježto učinil tak již u magistrátu v Praze, a výroba v R. není zvláštní živností, nýbrž pouze součástí jedné a téže živnosti u magistátu v Praze řádně opovězené.

Ačkoliv st-l již v řízení správním touto námitkou se hájil, nesdělil úřad st-li, z jakých důvodů k námitce této zřetel vzíti nemůže, takže není patrno, proč úřad námitku tuto zamítl, zejména zda učinil tak z toho důvodu, že skutečnosti tvrzené st-lem nepokládá za pravdivé, či proto, že sice správnost jejich po stránce skutkové uznává, ale má za to, že st-l přes to z určitých důvodů právních, jež ovšem bylo by v rozhodnutí uvésti, byl povinen výrobu v R. jako samostatnou živnost dle § 11 živn. řádu ohlásiti.

Tento nedostatek řádného odůvodnění nař. rozhodnutí, jenž brání také nss-u, aby rozhodnutí to mohl v uvedených směrech přezkoumati, zakládá podstatnou vadu řízení, a bylo je proto zrušiti dle § 6 zák. o ss.

Č. 4938.

Veřejní zaměstnanci (Slovensko): * Doba ztrávená ve smluvním poměru k bývalé uherské poštovní správě státní nezakládá podle § 60 služ. pragmatiky z r. 1914 nárok na výslužné a to ani tehdy, následovala-li pragmatikální služba bezprostředně po takové službě smluvní.

(Nález ze dne 24. září 1925 č. 17.594.)

Prejudikatura: Boh. 3440, 3879 a 4427 adm.

Věc: Marie K. v Ch. proti ministerstvu pošt a telegrafů (min. r. Jar. Matoušek) o pensi.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Smlouvou služební z 5. června 1884, uzavřenou mezi st-lkou a býv. uh. ředitelstvím pošt a telegrafů v Bratislavě, byla st-lka ustanovena poštmistrovou při poštovním úřadě v Ch. V § 12 cit. smlouvy uvedeno, že pro spory vzniklé z tohoto služ. poměru jsou příslušnými řádné soudy a v § 13, že smlouva ta jest vzájemně půlročně vypověditelnou. Dle správních spisů konala st-lka na základě této smlouvy službu u jmenovaného pošt. úřadu až do převratu a po té v nezměněném služ. poměru až do 31. prosince 1920.

Výnosem z 8. února 1921 rozhodlo min. pošt upraviti služ. a platové poměry zaměstnanců u třídních pošt. úřadů na Slovensku podobně jak to učinil zákon č. 203 z r. 1919 ohledně obdobných zaměstnanců býv. rak. poštovního ústavu v ten smysl, že tyto síly zařadí za určitých předpokladů do stavu pragm. pošt. úředníků skupiny »D« a sice od 1. ledna